

ב. האיש הזוכה לידיעת התורה, [רצוני לומר שהשכל הנתן בנפש בגרעין בגומת השדה, התאחד עם החכמה והיו לבשר אחד], הוא הולך בין אנשים, ונדמה לאדם הרואה לעינים, כבן אדם, אבל! באמת הוא מלאך הגר עם בני תמותה וחי חי אצילות ומרומם על כל ברכה ותהלה.

יש בחינות הרבה בחשקי האדם ותאותיו, כי דברים ערבים מרגישים את גוף האדם וצבא אבריו להנאה מדמה ומשמחים במדה מסימת את נפשו, אבל הנאה זו אין בכחה להתחרות עם הענג האציל של עמל החכמה, אשר נשמת האדם מתרוממת מעל המית העולם עד שמי השמים, ונהנה מזיו החכמה העליונה, וזו הטובה הגדולה והיתירה שנתנה לאדם תחת השמש, שיש פח באדם לאור באור החיים ולהשתעשע בבינה עילאה משמחת לב ונפש.

יש עוד דברים עקריים בחובתו של האדם בעולמו, והוא לקבץ מסמרות בלב, להפיר הכרה נאמנה ואמתית, כי האדם נוצר ומצוה במצות, והמצות נותנות לו שארית נצח ואוצר חיים ללון בצל החכמה ולהתרפק על אהבתה. מאד מאד צריך האדם לדקדק בכל מצוה לקימה בכל פרטיה המעכבים בה.

(קוב"א ט')

ג. לוא היה עמל בתורה, על ידי עמל התורה היו המדות נבחנו, ומדת הנצחנות והפעס והגאות וזלזול כבוד חברו ומלוי הנטיות הטבעיות והתאוניות, כל אלה כליל תלכנה, ונטיה אחרי הפצע לא תעות נכונה, והפרת משפטי התורה תכה שרשיה בכל פנות, לשקול בפלס, – הנה רצון התורה? ולהפיר רוממות לב חכם שעמל בתורה.

(קוב"א ח"ג קל"א)

ב. 1 - גורמים להרגשה.

ג. 1 - לא תתעה את הדרך הנכונה.